

Louise Svendsen - fra Suldrup til Sac City

I 1975 nedskrev den 88-årige Louise Svendsen Fogdall sine erindringer i et spiralhæfte. Disse 26 sider håndskrevne erindringer er oversat fra engelsk, redigeret og suppleret med Arkivets øvrige oplysninger om hende og hendes familie af Niels Nørgaard Nielsen

Louises forældre Jens og Mette Marie Svendsen

Louises forældre var Jens Svendsen (1845 - 1924) og Mette Marie Svendsen (1851 - 1941). Parret blev gift i efteråret 1873 og overtog med tiden den lille ejendom i Suldrup, Veggerbyvej 42, efter Mette Maries forældre.

I løbet af de kommende år fik de otte børn, hvoraf de syv nåede voksenalderen. Børnene var Jens (1874 - 1956), Anton (1876 - 1884), Kristine (1879 - 1966), Niels (1881 - 1933), Andrea (1885 - 1940), Louise (1887 -

1988), Jensine (1891 - 1963) og Valdemar (1896 - omkring 1980). Hovedpersonen i denne fortælling er naturligvis Louise, men andre bliver også omtalt for deres rolle i Louises liv.

Besætningen på Jens og Mette Maries lille ejendom bestod af to heste, fire køer, fire får, tre-fire grise, gæs, ænder og høns. Foruden at passe deres ejendom fungerede Jens som ringer og graver ved Suldrup Kirke, hvor Mette Marie sørgede for rengøring. Hver morgen og hver aften skulle der ringes. Dertil kom naturligvis ringning ved kirkelige handlinger og det almindelige graverarbejde. Efterhånden som børnene voksede op, fik de også lært at ringe, så de kunne tage deres del af arbejdet til aflastning for faderen. Udover landbruget og graverarbejdet tjente Jens også en skilling ved at køre varer fra Støvring til blandt andre købmanden i Hjedsbæk.

Jens og Mette Maries ejendom Veggerbyvej 42 i 1920

Til ejendommen hørte ti forskellige jordlodder placeret rundt omkring. Et af dem, det ude i den tørlagte Hjeds Sø, kom til at spille en særlig rolle for Louise. Det var der, der først om foråret kom rigtigt godt græs, hvor køerne kom på græs.

Børnene passede på skift køerne en dag lang, når de ikke gik i skole, som man på den tid kun gjorde hver anden dag. Selv husker Louise, at det som oftest var koldt og

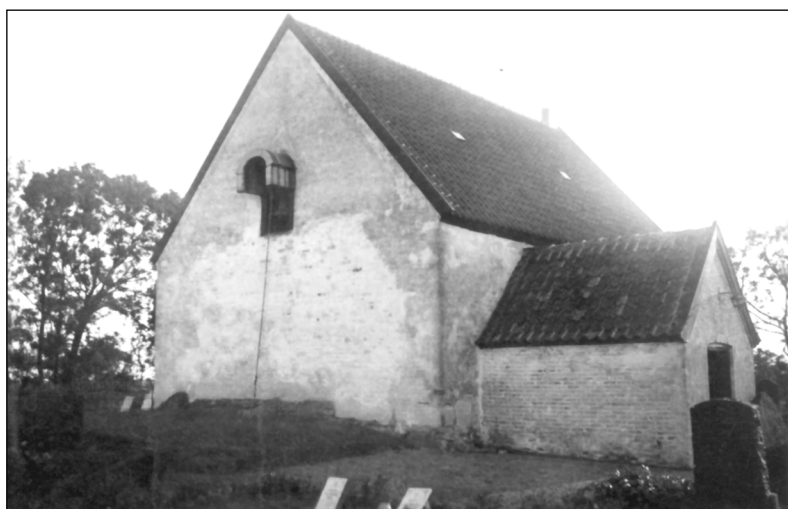
regnfuldt, når det var hendes tur til at passe kreaturerne derude. En hændelse fra Hjeds Sø gjorde særligt indtryk, nærmest fulgte hende livet igennem som mareridt, idet en ko i et forsøg på at hoppe over en grøft var plumpet i og sad fast i mudderet. Heldigvis kom nogle naboer hende til hjælp og fik ved hjælp af noget reb halet koen op igen, et syn der gjorde et voldsomt indtryk og blev husket med sorg og gru. På en anden mark var der et par gravhøje. En dag fandt hun et lille grantræ, som hun plantede på en af højene. Træet genså hun med stor glæde i 1920, da hun for en stund vendte tilbage til Suldrup. Nu var det et stort, flot træ! En anden af de gratis fornøjelser for Louise og hendes søskende var at finde vibere der med de spraglede æg ude i engene og følge ungernes opvækst til de forlod reden. En anden fornøjelse var at betragte svalernes reder og flugt nede i grusgraven i Sønderheden.

Hjedsbæk Købmandshandel kort efter år 1900

Da Louise var otte år gammel, fik hun på et tidspunkt 10 øre, som hun hos købmanden i Hjedsbæk brugte til at købe sig en dukke. Da hun kom hjem, opdagede hun, at dukken kun havde en arm. Hun ville gerne have den byttet, men faderen ville ikke have, at de skulle gå tilbage til købmanden for at klage over den manglende arm, idet han nok var bange for på den bekostning at miste indtægten ved at køre med varer. Det var forklaringen på, at

Louises eneste dukke Rose kun havde en arm. Da Louise var ti år gammel, begynde hun at tjene lidt penge ved søndag morgener at sælge wienerbrød rundt om på gårdene, idet hun vidste, hvor der var mulighed for salg. Folkene i bageriet, hun solgte for, var rigtig flinke. Ind imellem blev der også tid til at arbejde på Carl Sørensens planteskole i Suldrup. Det var sikkert fra den tid, Louise fik glæde ved at arbejde med blomster, en aktivitet, hun med glæde holdt fast i gennem hele livet.

Suldrup Kirke som den så ud på Louises tid

Louise var rigtig glad for at gå i skole, fik gode karakterer og blev, så vidt hun kunne huske, aldrig straffet. Da hun blev fjorten år blev hun konfirmeret i Suldrup Kirke ved pastor Bisgaard.

Efter konfirmationen arbejdede Louise først på Hjedsbæk Kro, siden på Støvring Kro, hvor der foruden mad også blev solgt alkohol.

I 1901 emigrerede Louises nu tyveårige storebror Niels til USA. Louise beskrev afskeden sådan: "Jeg husker tydeligt den dag han rejste. Jeg stod ved østenden af vores hus og så postdiligencen med Niels som passager køre mod nord ad hovedvejen". I 1903 sendte Niels en

dampskibsbillet til den atten-årige søster Andrea, der så også rejste til USA. I 1904 fulgte ligeledes fra Niels penge til en billet til den sekstenårige Louise. Hun forlod Suldrup 13. april 1904 med kurs mod USA. Forældrene Jens og Mette Marie støttede deres børn i, at de tog til USA, idet de var sikre på, at de her ville få et bedre liv der, end de ville kunne få i Danmark. Alle deres børn, undtagen den yngste af pigerne, Jensine, udvandrede til USA. Alle giftede sig, og alles ægtefæller havde danskklingende navne. Jensine giftede sig med Søren Nørholm og bosatte sig i Støvring.

Det var egentlig planen, at Louise skulle have rejst fra København til New York med dampskibsselskabet Thingvallas S/S Norge. Billetprisen var omkring 66 \$, hvilket man i familien fandt ud af kunne gøres billigere ved at rejse fra Hamborg med et tysk dampskib. Havde Louise valgt at rejse med S/S Norge, ville denne fortælling muligvis være sluttet her, idet S/S Norge i tæt tåge grundstødte på den lille klippe Rockall 500 kilometer vest for Skotland. Den hårde klippe flåede den forreste del af skibet op, og mindre end en halv time efter grundstødningen, var S/S Norge sunket. Af de 727 passagerer og besætningen på 68 omkom 635 mens 160 overlevede. Der var kun otte redningsbåde til i alt 251 personer. Havde datidens skibs-konstruktører lært noget af denne hændelse, kunne det være, at den lignende katastrofe med S/S Titanic otte år senere kunne være undgået. Om det var til denne overfart Louise havde tænkt sig at tage med eller en lidt tidligere står uklart i hendes efterladte fortælling.

Louise rejste med tog fra Støvring til Hamborg, og der gik hun ombord på S/S Bengaria. Det må have været på absolut billigste klasse, for hun fortæller, at måltiderne blev serveret på dækket i blikkrus, og at der hverken var stole eller borde. De 2000 passagerer sov i smalle køjesenge og mulighed for ordentlig vask var stort set fraværende.

Andrea og Louise i Harlan, Iowa, USA

Ved ankomsten til New York var det første indtryk synet af Frihedsgudinden, som var en gave fra Frankrig i 1886. Da Louise kom i land på Ellis Island, havde hun kun 2,20 \$, en lille kuffert, lidt tøj og en plante, en tysk ved-bend, med. Inden hun steg på toget med kurs mod Midt-Vesten, nærmere betegnet den lille by Harlan i Iowa, købte hun et stort brød for en dollar. Efter en rejse på 21 døgn ankom hun 4. maj 1904 til Harlan, hvor hun som aftalt mødte sin søster Andrea, der allerede havde boet der et stykke tid og derfor kunne hjælpe sin lillesøster med at komme i gang og falde til i sit ny land.

Louises første arbejde var i huset hos lægefamilien Smith. Da ingen i familien Smith talte dansk og Louise endnu ikke engelsk, voldte sproget naturligvis problemer i den første tid, så alle de ting, hun fik ansvar for i huset, måtte forklares ikke-sprogligt ved at vises i praksis. Når tingene samtidig blev forklaret på engelsk, var det en rigtig god og effektiv sprogundervisning, så vi må formode, at Louise hurtigt kunne begå sig på sit ny sprog.

Vi har ikke et billede fra Louise og Sams bryllup - her er det Andrea, der er blevet gift i Harlan, Iowa, med sin amerikanske mand Andrew Mortensen

For husarbejdet fik hun ugentlig en betaling på 2,25 \$ foruden kost og logi. I oktober samme år tilsluttede hun sig den danske Baptistkirke i byen. Om hun havde haft forbindelse til baptister i Danmark ved vi ikke, men det forekommer usandsynligt at familien i Suldrup, der jo havde ansættelse i den danske folkekirke, havde noget at gøre med baptister. Lige meget hvad, så var det en begivenhed, der fik afgørende betydning for resten af hendes liv. Kort efter tilslutningen til baptistkirken blev hun døbt.

I 1906 startede Louise på en skole i den nærliggende Sac City. I juni samme år blev der ansat en ny præst i Harlan Baptistkirke, nemlig den 26-årige Sam Fogdall. På trods af en afstand på 120 kilometer mellem Sac City og Harlan måtte den nu 19-årige Louise og Sam være kommet til at kende hinanden temmelig godt, for de blev snart venner og allerede 15. september samme år blev de forlovede, og 20. maj 1907 gav Louise ham en ring, som han bar resten af sit liv.

Sam, oprindeligt Søren, var som Louise af dansk afstamning. Han var født 2. september 1879 i Tiufkær mellem Vejle og Kolding på en mindre landejendom. Det hårde liv som medhjælper på forskellig gårde syntes han ikke om og var derfor allerede som 16-årig i maj 1896 sejlet fra København til New York med dampskibet S/S Hekla. Billetten var betalt, i første omgang som et lån, af hans storebror Iver, der allerede var rejst til Cedar Falls, Iowa, USA. Ved afskeden havde hans far givet ham 10 kroner og sagt, at det sandsynligvis var den eneste arv, han fik. Turen fra København med et kort ophold i Oslo til New York tog 14 dage. Navnlig de første fem dage var stormfulde og søsygen hærgede.

Hvordan Sams tilværelse formede sig fra han ankom til New York og til han mødte Louise ved vi ikke, men vi ved, at efter ansættelsen i Harlan rejste han til Des Moines 200 kilometer fra Harlan for at fortsætte sin præsteuddannelse. Samtidig begyndte Louise at studere på Baptist Missionary Training School. Som led i undervisningen var de udstationeret i Chicago, hvor de arbejdede blandt såvel "katolikker, jøder som negre"

Begge bestod deres eksaminer i juni 1910, og 31. august samme år blev parret gift i baptistkirken i Harlan. Sam's første arbejde herefter var i Sac City, hvor han var lovet en årsløn på 600 \$, men skolen havde dårlig økonomi, så det blev kun til 300 \$. I sommermånederne tre år i træk studerede Sam fortsat på Chicago Universitet, hvor han fik sin Master's Degree.

6. juli 1911 nedkom Louise med en dreng, der fik navnet Vergil. Han var "et sødt og smukt barn, vores stolthed og glæde. Han havde som barn ikke meget, hverken hvad tøj eller legetøj angik. Hans tøj syede jeg selv". I november 1912 begyndte Sam at undervise på college i Des Moines. Denne skole var også økonomisk dårligt kørende, så også her fik han kun det halve af den aftalte årsløn på 600 \$. Foruden at undervise på skolen holdt han gudstjenester søndage i baptistkirken. Familien boede i et gammelt hus tilhørende skolen, og på overetagen boede ti af skolens unge mandlige elever.

Parrets anden søn Gordon blev født på Metodist Hospitalet 21. juni 1916, og hermed var ”vores glæde komplet. Han var en vidunderlig baby, og vi var meget lykkelige”. Der skete så det ulykkelige, at allerede en måneds tid senere måtte Louise igen på hospitalet. En ti pund stor tumor blev bortopereret. Selv om hun havde Gordon på hospitalet, var det svært for så lille et barn, i og med at det tog Louise et års tid at komme til kræfter igen. Som om det ikke var nok, blev Vergil i september 1918 smittet med skarlagensfeber. Lægerne gav ringe chancer for, at han klarede det. Det var en streng tid, hvor hun passede ham dag og nat. Han klarede sig. ”Vi takkede Gud for, at han stod det igennem”.

I 1919 var økonomien så god, at familien købte et næsten nybygget hus i Des Moines, et hus Louise stadig mindedes i sin alderdom med stor glæde. Det var en mindre villa med have, hvor der kunne holdes høns såvel som kaniner. Allerede hen på efteråret flyttede skolen, hvor Sam arbejdede, til et andet kvarter, Highland Park, i Des Moines, så for ikke at få for langt til arbejde, flyttede familien også hen i det kvarter. Samtidig påbegyndte Sam et års arbejde med sin doktorafhandling om baptisters emigration, så for at holde styr på økonomien besluttedes det, at Louise og de to børn i den periode det følgende år skulle flytte ind hos hendes forældre i Suldrup.

Mette Marie og Jens til venstre, mens Louise står til højre. Drengen til højre er Vergil og ham i midten er Gordon. Hvem den sidste dreng og den anden kvinde er ved vi ikke, men vi ved, at billedet er taget ved huset i Suldrup 1920

Sam flyttede til Iowa City, mens Louise, Vergil og Gordon rejste til Suldrup i oktober 1920. Det var en stor omvæltning for Louise, for det var en helt anden verden at leve i, end den hun havde kendt de sidste godt 16 år.

I april 1921 deltog hun i fejringen af Sams forældres guldbrillup, og senere på foråret modtog Sam sin doktorgrad for derefter at rejse over til familien i Suldrup. Børnene blev i Suldrup, mens Louise og Sam rejste på en længere tur gennem Tyskland, Schweiz, Italien, Frankrig og England.

Kort efter hjemkomsten fra denne rejse tog den nu igen samlede familie tilbage til deres hjem i Des Moines, hvor børnene igen skulle til at gå i amerikansk skole. Vergil i 5. klasse mens Gordon skulle starte i børnehaven. Begge børn talte perfekt dansk, sikkert et godt Suldrupmål. Gordon havde stort set glemt sit engelske sprog. Louise var klar over, at det havde været en økonomisk byrde for sine forældre at have dem boende, hvilket plagede hende i mange år. Først i slutningen af 1950'erne fik hun lettet sin samvittighed ved at betale i alt 200 \$ til sin søster Jensine, der havde stået for en del af omkostningerne og det praktiske tilbage i 1921.

Op gennem 1920'erne oplevede familien en stigende velstand med Sams årlige indkomst på omkring 3000 \$. Børnene klarede sig godt i skolen, så på alle måder var det en god tid. Den økonomiske krise fra 1929 og årene frem gjorde en brat ende på velstanden, idet de forskellige skoler rundt om i Midt-Vesten Sam arbejdede på igen som i den første tid overhovedet

ikke var i stand til at udbetale den lovede løn, selv om Sam næsten arbejdede døgnet rundt syv dage om ugen. Også Vergil havde et job i et varehus, men det gav næsten ingen indtægt.

Louises far Jens Svendsen døde i juni 1924 og blev begravet på Suldrup Kirkegård. Til begravelsen blev der som en særlig hyldest til klokkeringer Jens sunget Grundtvigs salme "Kirkeklokke mellem ædle malme" hvor sidste vers lyder: "Kirkeklokke! Når til sidst du lyder for mit støv, skønt det dig hører ej, meld da mine kære, så det fryder: Han sov hen, som sol i høst går ned"!

Sam havde sit arbejde, selv om det til tider ikke gav megen indkomst, og Louise gik heller ikke på den lade side. Foruden at passe det huslige med "vasketøj om mandagen, strygningen om tirsdagen osv.", underviste hun børn og unge i kirken og var aktiv i de kirkelige kvindeorganisationer. Dog sørgede hun for altid at være hjemme, når hendes egne to børn kom hjem fra skole. I slutningen af 1930'erne lettede den økonomiske krise, hvilket gjorde at der igen var ved at komme styr på familiens økonomi. Efter de mange år i undervisningsverdenen sluttede Sam sit arbejdsliv ved i perioden fra 1937 til 1944 at fungere som præst i Clarks Grove i Minnesota, 175 km syd for Minneapolis. Hans prædikener blev oplevet som gode, og de bryllupper han stod for var mindeværdige. En kvinde sagde efter en begravelse Sam havde forestået til Louise: "Ifølge Sam Fogdall er døden et smukt trin til Gud".

Louises mor Mette Marie fortsatte med at bo på ejendommen i Suldrup efter Jens' død i 1924 og passede sit rengøringsarbejde i kirken, men i efteråret 1937 valgte hun at sælge ejendommen og flytte til Støvring, hvor hun boede hos datteren Jensine indtil sin død i maj 1941. Hun blev ligeledes begravet på Suldrup Kirkegård, hvor den fredede gravsten kan ses den dag i dag.

Sam lod sig pensionere i oktober 1944, hvorefter han skrev en del og underviste ved særlige lejligheder. I februar 1946 fik han et alvorligt hjerteanfald, som han aldrig kom sig over, og i juni 1947 døde han og blev begravet i Clarks Grove, hvor han følte sig hjemme.

I huset, hvor Louise og Sam boede, havde de indlogeret studerende, men få år efter Sam død opgav Louise at videreføre denne aktivitet, da huset ikke var ordentligt isoleret og dermed for dyrt at opvarme til, at der kunne være økonomi i udlejningen. I 1950 solgte hun huset og tog arbejde som husholder for pigerne på et college i Sioux Falls i South Dakota 300 km stik vest for Clarks Grove. Månedslønnen var på 82 \$, senere 112 \$, Stedet, det øvrige personale og arbejdet bekom Louise godt.

Den gode tid var dog snart forbi, for allerede i efteråret 1952 gled Louise på et glat gulv, da hun var ved at servere frokost. Faldet resulterede i en brækket venstre hofte, og hermed var arbejdslivet slut for Louise, og hun flyttede til Austin i Minnesota, 40 km øst for Clarks Grove. Der skulle flere operationer til, før hun igen for alvor kom på benene igen, og først i 1957 kunne hun igen gå uden stok.

Det havde længe været en drøm for Louise at gense sit hjemland og egnen omkring Suldrup i særdeleshed. I 1965 blev drømmen til virkelighed, da hendes søn Vergil og hans hustru Alberta inviterede hende med på en tur til Danmark. Kort efter at være kommet tilbage til USA skrev hun om sin tur:

Jeg længtes efter at se de smukke gårde, landsbyerne, byerne og hjemmene. Rugen og havren på markerne såvel som kløvermarkerne, hvor malkekøerne græssede. Markerne med grøntsager og blomsterne i haverne. Jeg ønskede at se kirkerne, skolerne, butikkerne, markederne, og

Louise så i 1965 blandt andet forældrenes gravsten på Suldrup Kirkegård

mest af alt ønskede jeg at se danskerne i deres daglige gøremål. Vergil havde sørget for at leje en bil, så vi tog dagligt ud på ture rundt i landet. Vi var nogle dage i København og på Sams hjemegn, men først og fremmest i egnen omkring Suldrup for at se de steder, jeg havde været som barn. Hjemmet! Fyrré år var gået siden jeg var der sidst.

De mennesker, jeg havde kendt, var som ventet alle borte. Jeg besøgte Suldrup Kirkegård for at se min mors og fars grav, hvor jeg lagde en krans ved deres gravsten.

Jeg så også de ti stykker land, der hørte til mine forældres ejendom, hvor vi børn hjalp efter evne, hvor der var behov. Det var der alt sammen. Også grusgraven, hvor de hundredvis af svaler havde bygget deres reder. Hvor jeg elskede dem. Jeg så stykket ude ved Hjeds Sø, hvor jeg havde passet på køerne i det tidlige forår. Det var stadig koldt og regnfuldt!

Jeg kiggede ind ad vinduerne i mit barndomshjem, hvor min mor altid havde blomstrende geranier. Jeg stod igen ved østenden af vores hus, hvor jeg stod den dag, da min storebror Niels var passager i postvognen på vej til Amerika. Jeg kan huske jeg græd, for Niels var så god mod mig, og jeg savner ham virkelig meget.

I Støvring var jeg også en fremmed, men fandt min søster Jensine og hendes mands gravsteder på Støvring Kirkegård. Hun blev i Danmark for at tage sig af mor og far. Jeg skylder hende meget. I Viborg mødte jeg Jensines datter Erna og hendes dejlige familie.

Så jeg har igen set mit fødeland. Det røde flag med det hvide kors, der vajer højt og alene. Det er et symbol på det danske folks ære og stolthed. På mit bord foran mig ligger mit pas. Det giver mig en helt speciel følelse. Jeg bad om at få et pas, så jeg kunne rejse til Danmark. Da jeg fik det tilsendt, så jeg, at det gav mig ret til at rejse, hvor hen i verden jeg ville bortset fra Kommunist-Kina, Korea og Cuba. I passet står der, at andre landes myndigheder anmodes om at anerkende, at jeg som amerikansk statsborger står under den amerikanske regerings beskyttelse, og at jeg bør kunne rejse uden forsinkelse eller hindring, og i tilfælde af behov gives hjælp og beskyttelse.

Amerika har givet mig, et adopteret barn, meget mere end jeg har krav på. Det vil være dejligt igen at være hvor Stars and Stripes vajer som symbol på kærlighed for alle, som har kærlighed behov.

Stars and Stripes er symbolet for et land, hvor der var plads nok for 27 millioner af os immigranter. Med Guds nåde må vi, må jeg, være værdig til at være amerikansk statsborger!

Louise Svendsen Fogdall døde maj 1988 i en alder af 100 i Austin i Minnesota, USA. Hun blev begravet ved sin mands side på baptistkirkens kirkegård i Clarks Grove, Minnesota ved bredden af Lake Geneva.

Et overraskende møde på Suldrup Kirkegård 2016

Skrevet af Gitte Fly Bay, Suldrup - let forkortet af Niels Nørgaard Nielsen

Louises familie på besøg i Suldrup

1. august 2016 blev en dag, der skrev sig ind i historien som en særlig mindeværdig dag i vores hjem på Veggerbyvej 42 i Suldrup. Det startede i februar 2016 med en henvendelse fra en dame fra Kolding. Hun havde kontakt med en amerikansk familie, som var efterkommere af Louise Svendsen, som boede i det hus, der nu er vores, frem til 1904, hvor hun som 16 årig udvandrede til Amerika.

Damen fra Kolding fortalte, at familien ville komme til Danmark for at opsøge nogle af de steder, som deres familie stammede fra, og hun spurgte, om familien måtte have lov at komme og se vores hus både udefra og indefra. Det sagde vi selvfølgelig ja til, og i maj kom den endelige aftale i stand.

Tonya, Joan, Steve og Jon ved Jens og Mette Maries gravsten på Suldrup Kirkegård

1. august 2016 kl. 10.00 fik vi så besøg af 14 familiemedlemmer til "Grandma, Louise Svendsen Fogdall": Tre søskende, som var børnebørn til "Grandma, Louise", og deres børn og børnebørn. Vi bød velkommen til alle, og de udtrykte stor taknemmelighed over at få lov til at komme, og de havde alle sammen små gaver med – særligt udvalgte gaver fra de tre forskellige stater, de kom fra. Så var der rundvisning i hus og have både med og uden guide.

Det var sjovt for dem at gå rundt i huset og forholde sig til indretningen, i sammenhæng med erindringerne fra deres fars, farbrors og bedstemors historier om huset og familien i Danmark. Vi kunne supplere med detaljer fra diverse ombygninger, og om hvor vi havde fundet staldvinduer indmuret i væggene og terrazzogulv under gulvet og den slags, så vi lærte alle noget af den rundtur. Så var det blevet tid for kaffe, te, saftevand og brød til alle og en præsentationsrunde.

Den netop sammenbragte amerikanske familie

Derefter skulle vi en tur rundt i byen for at besøge nogle af de steder, som de havde fået fortalt om, og på trods af regnvejtraskede vi alle af sted.

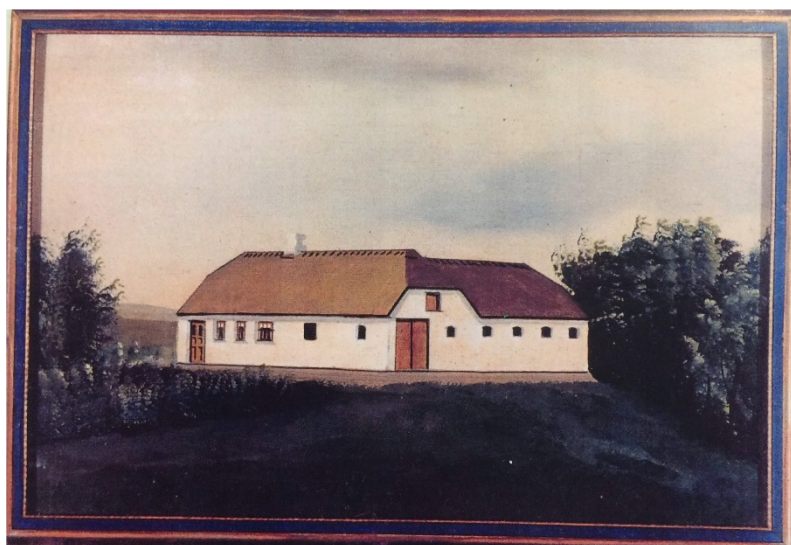
Vi startede med en tur til kirkegården, hvor både Jens og Mette Marie arbejdede, og hvor man stadig kan finde deres gravsten. Vi var jo en stor flok og vejene i Suldrup er smalle, så vi

måtte trække til side for en autocamper på vejen hen mod kirken. Autocamperen parkerede på kirkens parkeringsplads og en familie steg ud. "Vores familie" havde besluttet sig for at starte med at se på gravstenen, så min mand viste dem der hen, og på grund af regnvejret gik jeg direkte hen og låste kirken op, så de, der ville i tørvejr, kunne komme der, når de ville. "Den anden familie" var meget glade for, at der blev låst op, og de gik direkte ind for at se på kirken, og jeg sluttede mig til "vores familie" ude på kirkegården. Efter et stykke tid – og en masse fotografering - ved gravstenen, kom den anden familie også derud med et billede i hånden af en gravsten, som de ledte efter.

Ved et næsten overnaturligt tilfælde viste det sig at være samme gravsten, de ledte efter. Det var et selskab bestående af tre danskere fra Billund, der havde besøg af en amerikansk familie, som var i Danmark for at lede efter deres historie. Kvinden fra den amerikanske familie var barnebarn til Louises storebror Niels, og Tonya, som hun hed, var dermed grandkusine til Joan, Steve og Jon, som var på besøg hos os. De kendte ikke hinanden på forhånd, men kendte selvfølgelig til hinandens forældre og bedsteforældre, så det blev der et meget mindeværdigt møde ud af.

Efter deres udveksling af kontaktdetaljer, inviterede vi selvfølgelig straks den anden familie med hjem og se huset sammen med mig, mens min mand tog "vores familie" med rundt på byvandring i Suldrup.

En for os ukendt person, måske en efterslægtning til Louise, har malet dette billede af huset på Veggerbyvej i Suldrup.

Vedkommende har malet huset efter hukommelsen eller har fået fortalt, hvordan det så ud - ikke helt korrekt, men heller ikke helt forkert - dog sikkert forskønnet, som gårdmalere traditionelt har gjort

"Den anden familie" havde jo ikke på forhånd regnet med at kunne finde huset eller se det, så de drog glade og tilfredse af sted med en bonusoplevelse, og jeg gik ud i byen og fandt flokken.

De havde haft en meget oplevelsesrig tur i byen og havde fået set alt det, de kom efter, og selvom de var lidt våde, var de meget glade, da de kom tilbage til huset.

Her sluttede vi af med mad og drikke og overlevering af det materiale, som Leo Nøhr Jespersen havde fundet, og som jeg havde samlet sammen og gjort klart, så efter nogle begivenhedsrige timer i Suldrup drog de også glade og tilfredse af sted.

Der er ingen tvivl om, at forfædre, familie og kirke betyder meget for denne familie, og det uventede møde på kirkegården omtaler de selv som et "Good moment". Vi er tilbøjelige til at være enige.